

Michael Scott

De tovenaars

Ik ben moe, doodmoe.

En ik word snel ouder. Mijn gewrichten zijn stijf, mijn zicht is niet langer scherp en ik moet me inspannen om iets te kunnen horen. Tijdens de afgelopen vijf dagen heb ik mijn krachten vaker moeten aanspreken dan in de hele afgelopen eeuw, en dat heeft het verouderingsproces aanmerkelijk versneld. Ik schat dat ik sinds afgelopen donderdag minstens tien jaar – misschien zelfs meer – ouder ben geworden. Om in leven te blijven moet ik het boek van Abraham weer in handen krijgen en ik kan, durf niet het risico nemen om mijn krachten te gebruiken.

Maar Dee heeft de Codex en ik weet dat ik opnieuw gedwongen zal worden om een beroep te doen op mijn tanende aura.

Dat moet ik wel als we dit willen overleven.

Elke keer dat ik haar gebruik, kom ik een stap dichterbij de dood... en als ik dood ben, en Perenelle ook, zal niemand nog stelling nemen tegen Dee en de Duistere Alouden. Ons sterven zal het einde van de wereld betekenen.

Maar we zijn nog niet dood.

En we hebben de tweeling. De echte tweeling deze keer, de ware legendarische tweeling met aura's van zuiver goud en zilver. Zolang de tweeling in leven blijft, is er nog hoop.

We staan op het punt Londen binnen te gaan. Ik vrees deze stad meer dan alle andere, want deze ligt in het hart van Dee's kracht. De laatste keer dat Perenelle en ik in Londen waren, in september 1666, heeft de magiër bijna de hele stad in de as gelegd bij zijn poging ons gevangen te nemen. We zijn er nooit meer terug geweest. Londen

heeft Alouden van over heel de aardbol aangetrokken; er zijn er hier meer dan in welke andere stad op aarde ook. Alouden, Volgende Generatie en onsterfelijke mensen lopen vrij en onopgemerkt door de straten, en ik weet van het bestaan van op zijn minst tien Schaduwrijken verspreid over de Britse eilanden.

In de Keltische landen komt evenwel een groot aantal leylijnen samen, meer dan in enig ander land, en ik hoop dat we met behulp van de gewekte krachten van de tweeling die lijnen kunnen gebruiken om terug te keren naar San Francisco en mijn Perenelle.

Ook is hier Gilgamesj de koning, de oudste onsterfelijke mens ter wereld. Zijn kennis is onmetelijk, encyclopedisch. Men zegt dat hij vroeger de bewaarder van de Codex was en dat hij zelfs de mythische Abraham heeft gekend die het boek heeft geschapen. Naar verluidt kent Gilgamesj alle elementaire magieën, al heeft hij vreemd genoeg nooit over de kracht beschikt om ze te gebruiken. De koning heeft geen aura. Ik heb me dikwijls afgevraagd hoe dat moet zijn: om zo veel ongelooflijke dingen te weten, om toegang te hebben tot de wijsheid van de Ouden, om de woorden en bezweringen te kennen die deze wereld zouden kunnen terugveranderen in het paradijs dat het vroeger was... en niet in staat te zijn die aan te wenden.

Ik heb tegen Sophie en Josh gezegd dat ik Gilgamesj nodig heb om hen in de magie van water in te wijden en om voor ons een leylijn te zoeken die ons naar huis zal brengen. Wat ze niet weten is dat dit een vertwijfelde gok is: als de koning weigert, dan zitten we vast in het hart van Dee's domein, zonder een mogelijkheid om te ontsnappen.

Evenmin heb ik hun verteld dat Gilgamesj krankzinnig is... en dat hij tijdens onze laatste ontmoeting dacht dat ik hem wilde doden.

*Uit het dagboek van Nicolas Flamel, alchemist
Geschreven op maandag 4 juni,
in Londen, de stad van mijn vijanden*

Maandag 4 juni

‘Ik geloof dat ik ze zie.’

De jonge man in de groene parka die recht onder de grote ronde klok in het St. Pancras-station stond, haalde de telefoon van zijn oor en keek naar de wazige jpeg op het rechthoekige scherm. De foto, die de Engelse magiër enkele uren eerder naar hem had opgestuurd, datum/tijd 4 juni, 11.59.00, was korrelig, de kleuren waren verbleekt, en het was een opname van bovenaf, zo te zien van een veiligheidscamera. Het was een opname van een oude man met kort grijs haar, die met twee blonde tieners in een trein stapte.

De jonge man ging op zijn tenen staan en draaide zijn hoofd alle kanten op, op zoek naar het drietal dat hij vluchtig had gezien. Hij dacht even dat hij ze in de drukte was kwijtgeraakt, maar zelfs als dat zo was, dan nog zouden ze niet ontkomen: een van zijn zussen stond beneden, een andere stond buiten en hield de ingang in de gaten.

Waar waren de grijsaard en de tieners gebleven?

De jonge man sperde zijn tot spleetjes geknepen neusgaten wijd open toen hij de talloze geuren in het station doorzocht. Hij identificeerde en verwierp de vermengde stank van te veel humani, de parfums en deodorants, de gels en haarlakken, de vette geur van gefrituurd eten van de restaurants in het station, het vollere aroma van koffie en de scherpe, metaalachtige olielucht van de treinen. Met onnatuurlijk wijd open neusgaten deed hij zijn ogen dicht en boog zijn hoofd achterover. De geuren die hij zocht waren ouder, primitiever, tegennatuurlijk...

Daar!

Pepermunt: een zweem.

Sinaasappels: een vleugje.

Vanille: een spoortje.

Verborgen achter de kleine zonnebril met rechthoekige glazen verwijdden zijn blauwzwarte pupillen zich. Hij snoof de lucht op en volgde de ragfijne geurdraden door het grote station. Hebbes!

De oude man op de foto in zijn mobieltje kwam met grote passen door de stationshal recht op hem af. Hij was gekleed in een zwarte spijkerbroek en een afgedragen leren jasje, en in zijn linkerhand droeg hij een kleine weekendtas. En net als op de foto die eerder die dag was genomen, liepen achter hem twee blonde tieners, die genoeg op elkaar leken om broer en zus te zijn. De jongen was langer dan het meisje, en ze droegen allebei een rugzak.

De jonge man maakte snel een foto met de camera in zijn mobieltje en stuurde die naar dr. John Dee. Hoewel hij voor de Engelse magiër niets dan verachting voelde, besepte hij dat het verstandiger was om hem te vriend te houden. Dee was het instrument van een van de oudere en beslist de gevaarlijkste van alle Duistere Alouden.

De jonge man trok de capuchon van zijn parka over zijn hoofd, wendde zich af toen het drietal op gelijke hoogte met hem kwam en belde zijn zus, die beneden stond te wachten. ‘Het zijn Flamel en de tweeling, geen twijfel mogelijk,’ mompelde hij in de telefoon, in de oude taal die uiteindelijk Gaelisch was geworden. ‘Ze komen jouw kant op. We pakken ze zodra ze in Euston Road staan.’

De jonge man in de parka met capuchon zette de achtervolging op de alchemist en de Amerikaanse tweeling in. Hij liep ongedwongen door de vroegemiddagdrukte, op het oog gewoon een tiener, anoniem en onopvallend in zijn slobberige spijkerbroek, afgedragen sportschoenen en te grote jas, zijn hoofd en gezicht verborgen onder de capuchon, zijn ogen onzichtbaar achter de zonnebril.

Ondanks zijn voorkomen was de jonge man nooit zelfs maar in de verste verte menselijk geweest. Hij en zijn zussen waren naar dit land gekomen toen het nog met het Europese continent verbonden was, en generaties lang waren ze als goden vereerd. Hij haatte het om gecommandeerd te worden door Dee, die per slot van rekening gewoon een humani was. Maar de Engelse magiër had de jongen met

de capuchon een verrukkelijke beloning beloofd: Nicolas Flamel, de legendarische alchemist. Dee's instructies waren duidelijk: de jongen en zijn zussen mochten Flamel hebben, maar de tweeling mochten ze met geen vinger aanraken. De lippen van de jongen vertrokken. Zijn zussen zouden de jongen en het meisje te pakken nemen en hij zou het voorrecht genieten om Flamel te doden. Een koolzwarte tong schoot uit zijn mondhoek naar buiten en hij likte zijn lippen bij de gedachte. Ze zouden wekenlang van de alchemist smullen. En natuurlijk zouden ze de smakelijkste hapjes voor moeder bewaren.

Nicolas Flamel ging langzamer lopen om Sophie en Josh de gelegenheid te geven hem in te halen. Met een geforceerd lachje wees hij naar het tien meter hoge bronzen beeld onder de klok: een paartje dat elkaar omhelsde. 'Het heet *Het trefpunt*,' zei hij luid, en toen voegde hij er fluisterend aan toe: 'We worden gevolgd.' Nog steeds glimlachend boog hij zich dicht naar Josh toe en mompelde: 'Haal het niet in je hoofd om je om te draaien.'

'Wie?' vroeg Sophie.

'Wat?' vroeg Josh gespannen. Hij was misselijk en duizelig; zijn pas gewekte zintuigen werden overweldigd door de geuren en geluiden van het station. Een daverende hoofdpijn bonsde onder aan zijn schedel, en het licht was zo fel dat hij wenste dat hij een zonnebril had.

'Ja... "Wat?" is de betere vraag,' zei Nicolas grimmig. Hij wees omhoog naar de klok alsof hij het daarover had. 'Ik weet niet precies wat het is,' bekende hij. 'Iets oerouds. Ik bespeurde het op het moment dat we de trein uit stapten.'

'Bespeurde het?' vroeg Josh. Hij was het spoor volledig bijster en zijn verwarring nam met de seconde toe. De laatste keer dat hij zich zo beroerd had gevoeld was toen hij in de Mojave-woestijn een zonnesteek had opgelopen.

'Een tinteling, een kriebeling. Mijn aura reageerde op de aura van diegene... dátgene. Zodra jullie je aura een beetje meer meester zijn, zullen jullie dat ook kunnen.'

Sophie boog haar hoofd achterover alsof ze het raamwerk van metaal en glas van het indrukwekkende plafond bewonderde, en draaide zich langzaam om. Drommen mensen liepen in alle richtingen langs hen heen. De meesten leken Londenaren, forensen, maar er waren ook een heleboel toeristen, van wie er veel bleven staan om zich voor *Het trefpunt*-standbeeld of de enorme klok te laten fotograferen. Niemand leek opvallend veel aandacht aan haar en haar metgezellen te schenken.

‘Wat kunnen we doen?’ vroeg Josh. Hij voelde paniek in zich opkomen. ‘Ik kan Sophies krachten versterken,’ zei hij, ‘net als in Parijs...’

‘Nee,’ zei Flamel kortaf, terwijl hij Josh’ arm in een ijzeren greep nam. ‘Je mag alleen in een uiterst geval van nood je krachten gebruiken. Zodra je je aura activeert, zul je iedere Aloude, Volgende Generatie en onsterfelijke binnen een straal van vijftien kilometer op je aanwezigheid attenderen, en hier in Engeland is zo’n beetje iedere onsterfelijke die je tegenkomt aan de Duistere Alouden gelieerd. In dit land zou het ook anderen kunnen wekken, wezens die je maar het best kunt laten slapen.’

‘Maar je zei dat we worden gevolgd,’ protesteerde Sophie. ‘Dat betekent dat Dee al weet dat we hier zijn.’

Flamel loodste de tweeling mee bij het beeld vandaan en in de richting van de uitgang. ‘Ik stel me zo voor dat alle vliegvelden, havens en treinstations in heel Europa in de gaten worden gehouden. En Dee mag misschien het vermoeden hebben gehad dat we naar Londen gingen, maar zodra een van jullie je aura activeert, weet hij dat zeker.’

‘En wat doet hij dan?’ vroeg Josh, terwijl hij zich omdraaide en Flamel aankeek. In het harde licht dat van bovenaf op Flamel viel, waren de nieuwe rimpels op zijn voorhoofd en rond zijn ogen duidelijk te zien.

Flamel haalde zijn schouders op. ‘Wie weet waartoe hij in staat is. Hij is wanhopig, en wanhopige lieden doen verschrikkelijke dingen. Vergeet niet: hij stond op het dak van de Notre Dame. Hij was bereid om dat eeuwenoude gebouw te verwoesten om jou tegen te hou-

den... bereid om je te doden om te voorkomen dat je Parijs verliet.'

Josh schudde verbijsterd zijn hoofd. 'Maar dat begrijp ik nu juist niet.... Ik dacht dat hij ons levend in handen wilde krijgen.'

Flamel slaakte een zucht. 'Dee is een dodenbezweerder. Dat is een verderfelijke, gruwelijke kunst, waarbij de aura van een dode kunstmatig wordt geactiveerd en het lichaam weer tot leven wordt gewekt.'

Het denkbeeld bezorgde Josh koude rillingen. 'Bedoel je dat hij ons zou hebben gedood en ons dan weer tot leven zou hebben gewekt?'

'Ja. Als laatste toevlucht.' Flamel legde zijn hand op de schouder van de jongen en gaf er een zacht kneepje in. 'Geloof me, het is een afschuwelijk bestaan, een zwakke afspiegeling van leven. En vergeet niet dat Dee nu een idee heeft van je krachten. Eventuele twijfels of jullie de tweeling uit de legende zijn, zijn weggenomen. Hij moet jullie gewoon in handen zien te krijgen. Hij heeft jullie nodig.' De alchemist porde Josh in de borst. Papier ritselde. Onder Josh' T-shirt, in een stoffen zakje om zijn hals, zaten de twee bladzijden die hij uit de Codex had gescheurd. 'En het belangrijkste van alles: hij moet en zal die bladzijden hebben.'

Ze volgden de borden naar de uitgang aan Euston Road en werden meegevoerd door een stroom forensen die dezelfde kant opging. 'We zouden toch door iemand worden opgewacht?' zei Sophie, terwijl ze om zich heen keek.

'Saint-Germain zei dat hij zou proberen een oude vriend te bereiken,' mompelde Flamel. 'Misschien is dat niet gelukt.'

Ze liepen het fraaie station van rode bakstenen uit en stonden in Euston Road, waar ze verbaasd bleven staan. Toen ze ruim tweeën-half uur eerder uit Parijs vertrokken, was de lucht wolkeloos geweest, de temperatuur al boven de twintig graden, maar in Londen voelde het op zijn minst vijf graden kouder aan, en het regende dat het goot. De wind die door de straat joeg was zo koud dat de tweeling huiverde. Ze draaiden zich om en doken de beschutting van het station weer in.

En toen zag Sophie hem.

‘Een jongen in een groene parka met de capuchon op,’ zei ze opeens. Ze draaide zich naar Nicolas om en concentreerde zich intens op zijn lichte ogen. Ze wist dat ze als ze haar blik afwendde, onwillekeurig naar de jonge man zou kijken die hen achtervolgde. Ze kon hem vanuit haar ooghoek zien. Hij hing een beetje rond bij een pilaar en keek naar het mobieltje in zijn hand, morrelde eraan. Er klopte iets niet aan de manier waarop hij daar stond. Het had iets onnatuurlijks. En ze meende een zwakke geur van bedorven vlees in de lucht te bespeuren. Ze trok haar neus op. Ze deed haar ogen dicht en concentreerde zich op de geur. ‘Het stinkt naar iets bedorvens, als een aangereden dier dat in de berm ligt te rotten.’

De glimlach op het gezicht van de alchemist werd gespannen. ‘Heeft hij een capuchon op? Dus die zitten achter ons aan.’ De tweeling hoorde een lichte trilling in zijn stem.

‘Maar het is geen jongen, wel?’ zei Sophie.

Nicolas schudde zijn hoofd. ‘In de verste verte niet.’

Josh haalde een keer diep adem. ‘En als ik nu eens zeg dat er nog twee mensen zijn met een groene parka met capuchon, en dat die allebei onze kant op komen?’

‘Drie!’ fluisterde Flamel ontsteld. ‘We moeten hier weg.’ Hij greep de tweeling bij de arm, trok ze de striemende regen in, ging rechtsaf en sleurde ze mee de straat door.

De regen was zo koud dat Josh de adem werd benomen. Harde waterdruppels prikten in zijn gezicht. Even later trok Flamel de tweeling een steeg in, waar ze enige beschutting hadden tegen de regen. Josh moest even op adem komen. Hij streek zijn haar uit zijn gezicht en keek de alchemist aan. ‘Wie zijn dat?’ vroeg hij.

‘De gekapten,’ zei de alchemist bitter. ‘Dee moet wel heel erg wanhopig zijn, en machtiger dan ik dacht als hij hen kan gebiedten. Zij zijn de genii cucullati.’

‘Geweldig,’ zei Josh. ‘Dat zegt me alles wat ik moet weten.’ Hij keek naar zijn zus. ‘Weet jij wat...’ begon hij, maar hij brak zijn zin af toen hij de uitdrukking op haar gezicht zag. ‘Je weet het!’

Sophie huiverde toen herinneringen van de heks van Endor aan de randen van haar bewustzijn flakkerden. Ze proefde iets zuurs